

Денчо пакъ се наведе.

„За-то-ва, затова добли бългали станали комити“.

— Какво е това „комити“, бе тате?

Бай Стаменъ започна да обяснява за комититѣ. Какви бради имали, какви пушки и саби, какви калпацы, какви байряци. Денчо бѣ отворилъ устата си, искаше да не изпусне нито една дума. Очитѣ му станаха голѣми и очудени.

Презъ затвореното прозорче се проврѣ слънчевъ лжчъ и заигра на земния подъ като бѣло котенце. Бай Стаменъ стана.

— Стой, бе тате. Стой да ти чета.

— Ти чети, Денчо. Имамъ работа, — и бащата потупа кротко гърба на детето съ голѣмата си ржка.

Денчо остана самъ въ стаята. Озърна се за жива душа. Нѣмаше никого. Майка му въ градината садѣше бобъ, баща му кой знай кжде отиде. Голѣмото му братче бѣше съ овцетѣ. Всички се бѣха, разбѣгали, като че ли нарочно. Домжчнѣ на детето, отпустна книгата. Но после очичкитѣ му се съживиха — Денчо стана, взе котката изподъ печката и я сложи на колѣнетѣ си.

— Слушай, сега да ти чета!

Детето пакъ разтвори книгата. Зачете. Котката, като усѣти, че ржцетѣ на Денча не я стискатъ, помръдна и скочи. Скри се подъ дъсчения одъръ.

— Глупава си ти, не лазбилашъ нищо отъ книга! — измърмори Денчо.

Деньтъ бѣ чистъ и свѣтълъ. Небето — синьо. Денчо излѣзе навънъ съ книгата. Майка му габѣше разораната градина и затыпкваше бобенитѣ зърна въ малки ямички. Тя, като го видѣ, зарадва се, но го сгълча:

— Стой си тамъ, не гази ораното, че ще го измачкашъ!

А Денчо ѝ се замоли:

— Мамо ма, ела да ти почета малко тая книжка.

— Ехъ, Денчо! седни и чети самъ, че имамъ работа. После ще те слушамъ. Довечера.

На Денчо дожалѣ. Защо никой не иска да го слуша?

